

少年歌行

หมิ่นยุทธ์
พิชิตเหล่า
ตัวฟ้า 3
ไร้พินนาการ

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
นิตยงกุล แปล

ຕົວຂຽນ

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ตัวอย่าง

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่

www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การต่อสู้อันยิ่งใหญ่เริ่มขึ้นแล้ว ทว่าครั้งนี้ไม่ใช่แค่ยอดฝีมือธรรมดาประมือกัน เพราะฝั่งหนึ่งเป็นถึงเซียนกระบี่ที่มีเพียงห้าคนในโลก ส่วนอีกฝั่งคือสำนักมือสังหารที่ลึกลับและกล้าแกร่งที่สุด ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นนั้นยากจะคาดเดา แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรยุทธภพก็จะเปลี่ยนไปตลอดกาล

ไม่เพียงเท่านั้น เพราะการเคลื่อนไหวของสำนักอื่นก็ยังบีบคั้นคนผู้หนึ่งให้มันต้องลงมืออีกครั้ง แม้ว่ามันจะรู้ดีว่าหากลงมือ ชีวิตของตนก็จะหาไม่ แต่เพื่อคำว่า 'มิตรภาพ' แค่หนึ่งชีวิตของมันก็ไม่นับว่าเป็นอันใด ยามนี้ขอทุกท่านจงอย่ารอช้า จงตีจระเข้ แต่เซียนกระบี่ออกกระบี่นั้นไม่ได้มีให้เห็นบ่อยๆ แรงไปดูกันเถิด

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ຕົວຢ່າງ

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเจียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และล่านักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

ตัวอย่าง

ข้าลงเขามาแล้ว
และจะไม่กลับไปอีก

บทที่ 131

เรื่องยุทธภพ จบที่ยุทธภพ

ณ ดินเขาล้วนเหลย รถม้าคันหนึ่งเคลื่อนจากไปอย่างเงียบเชียบ
สตรีอาภรณ์แดงยังคงอุ้มร่างกายกำยำสูงใหญ่ไว้ สายตาทอดมอง
รถม้าเคลื่อนตัวห่างออกไปอย่างเฉยเมย ส่วนสตรีงามอาภรณ์ม่วง
ขมวดคิ้วมุ่น ใบหน้าฉายรังสีอำมหิตเช่นหมา

"ช่างหลิ่วตายด้วยน้ำมือศิษย์สำนักเหลย คงไม่มีการแก้แค้นใด
ดีไปกว่าการฆ่าล้างสำนักเหลยกระมัง" ลุ่มเสียงเย็นเยียบดังขึ้นเบื้องหลัง
พวกมัน ผู้นำสกุลใหญ่แห่งสำนักอันเหอสวมชุดคลุมยาวสีดำ สวมใส่
หน้ากากเงินยืนอยู่ข้างหลัง มันเดินเข้ามาโอบไหล่พวกนางทั้งสอง

เรือนแก้วของซุหงชีมีน้ำตาไหลอาบลงมาในที่สุด หัวไหล่ของซุจื่ออี้
ก็เริ่มสั่นระริก

"มือสังหารไม่สมควรร้องไห้เพราะสหายตาย ซางหลิ่วทั้งชีวิตมาคน
มาแล้วหลายร้อยคน แต่ตนเองกลับตายเพียงครั้งเดียว คิดอย่างไรก็ถือว่า
ได้กำไร" ผู้นำสกุลใหญ่ตอบว่าพวกนางแผ่วเบา "ไม่ต้องร้อง ผิงซุซางหลิ่ว
ไว้ที่นี่เถิด"

ทว่าซุหงชีกับซุจื่ออียังอดหลังรินน้ำตามิได้ ซุหงชีกล่าวเสียง

เจือละอื่น "ข้าอยากพาช่างเหล็กกลับสำนักอื่นเหอ"

"ที่ตีนเขาแล้วเหลยมีอาวุธคู่เชิง (ไร้ชีวิต) อยู่สายหนึ่ง เจ้าโยนช่างเหล็กไปโนธารนั้น สายน้ำจะพามันกลับบ้านเอง ต่อให้ร่างกายกลับไปไม่ถึงสำนักอื่นเหอ วิญญาณของมันก็ย่อมหาทางกลับบ้านได้" ผู้นำสกุลใหญ่เอ่ยเสียงเคร่งขรึม

"แค่นี้พวกเราอย่าต้องชำระ" ชูจื่ออู๋ปาดน้ำตาพลางเอ่ยขึ้นเสียงหือมเกรียม

"เช่นนั้นก็ดี มาล้างครุหาสน์สกุลเหลย มาล้างเมืองเสวียเยวีย มาล้างเมืองเทียนจี้ มาล้างทั่วทั้งใต้หล้า ให้เหลือเพียงสกุลฑูของพวกเราเถิด" ผู้นำสกุลใหญ่เก็บมือของตนกลับมาด้วยสายตาเย็นยะเยือก

ฑูหงซึ่งกับฑูจื่ออู๋หยุดร่ำไห้ ใบหน้าฉายแววฉิ่งจันอยู่หลายส่วน

"พวกเจ้าคงรู้แล้วว่าข้าเป็นผู้นำสกุลใหญ่ แต่ที่จริงผู้นำสกุลใหญ่ก็เคยเป็นลูกหลานของสามสกุลเช่นกัน ข้าแซ่ฑู นามเดิมช่างเหอ เป็นพี่ชายของช่างเหล็ก" ผู้นำสกุลใหญ่หมุนกายเดินลงเขาไป ทว่าลุ่มเสียวยังคงไม่เผยอารมณ์สักเท่าใด "ดังนั้นความโกรธแค้นของข้าลึกล้ำกว่าพวกเจ้ายิ่งนัก... ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ให้เพลิงโทสะของสำนักอื่นเหอลุกโชนเผาผลาญทั่วทั้งแปดทิศเถิด"

ในธรรมาที่เคลื่อนตัวออกมา เทียวจงนั่งอยู่ตรงข้ามเซียวจิงสยา เสวียนถงนั่งอยู่ข้างๆ อย่างเสียบเสียบพลางยื่นมือออกนอกหน้าต่างพิราบสื่อสารตัวหนึ่งบินมาจากที่ไกล ร่อนตัวลงเกาะมือของมัน

"จิงสยา ความสำเร็จอันตรายเกินไปแล้ว" เทียวจงเอ่ยปากในที่สุด ทว่าน้ำเสียวยังคงเจือแววอ่อนโยน

"เสด็จพี่" เทียวจิงสยาก้มหน้าไม่เอ่ยคำ "จิงสยารู้ตัวเอง เสด็จพี่โปรดอภัย"

เซียวจงสายศีรษะ "ข้าไม่โทษเจ้า ข้ารู้ว่าเจ้าทำไปเพื่อช่วยให้ข้าขึ้นบัลลังก์ แต่ข้าหวังว่าวันที่ข้าขึ้นบัลลังก์เจ้าจะยืนอยู่ข้างกายข้า ถึงครานั้นข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นผิงเทียนอ๋อง ทว่าทั้งใต้หล้าล้วนต้องแซ่ซ้องสรรเสริญนามของเจ้า เจ้าจะเป็นองค์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่สถาปนาแคว้นเป่ย์หลีมา อยู่เทียบเทียมฟ้าเคียงบ่าเคียงไหล่ข้า"

เซียวจิงสยาเงยหน้าขึ้นมองเซียวจงด้วยดวงตาร้อนผ่าว ดวงตาของเซียวจงมีผ้าขาวผืนหนาผูกทับอยู่หนึ่งชั้น แต่ชั่วพริบตานัน้มนรับรู้ได้ว่าเสด็จพี่ของมันก็จ้องมองมาที่มันอย่างจริงจังเช่นกัน

"จิงสยาจะไม่ทำให้เสด็จพี่ผิดหวัง" เซียวจิงสยากล่าวเสียงหนักแน่น

เซียวจงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "เดิมที่เราเป็นพี่น้องกัน จิงสยา เจ้าไม่ต้องจริงจังปานนี้"

เซียวจิงสยาเกาหัวแกรก "เสด็จพี่ มิใช่จิงสยาจริงจัง แต่เสด็จพี่ชอบพูดจาจริงจังต่างหาก"

เซียวจงแยมยิ้มและถามเสวียนกงที่อยู่ข้างกายว่า "เสวียนกงในจดหมายเขียนว่าอย่างไร" ยามนี้เสวียนกงเพิ่งอ่านจดหมายฉบับนั้นเสร็จและเตรียมจะพับเก็บ ทว่าเซียวจงที่ตามอดกลับถามขึ้นในเวลานี้พอดี ประหนึ่งมองเห็นการเคลื่อนไหวของมันอย่างชัดเจนก็มีปาน

เสวียนกงรีบคำตอบ "ฝ่าบาทเสด็จเยือนแดนประจิมเสร็จสิ้นแล้ว กำลังเสด็จกลับ พวกเราต้องเร่งเดินทางกลับไปเทียนจี้ให้ถึงก่อนฝ่าบาทขอรับ"

"ยามนี้ฝ่าบาทเสด็จเยือนแดนประจิม หลันเย่ยไห่ผู้สำเร็จราชการแทนปกครองแคว้น ทว่าทั้งเทียนจี้้นนอกจากข้าที่แสวงปวยไม่ออกจากตำหนักมาหลายวัน องค์ชายองค์อื่นมีการเคลื่อนไหวผิดปกติอันใดหรือไม่" เซียวจงเอ่ยถาม

"ไม่มีขอรับ องค์ชายองค์อื่นที่ควรเข้าประชุมราชสำนักก็เข้าประชุม

ตามปกติ ที่ควรรำสูราก็รำสูรตามปกติ ที่ควรไปล่าสัตว์ก็ไปล่าสัตว์ตามปกติ นอกเสียจากชื่ออ่องเซียววี่ที่แจ้งว่าป่วยไม่ออกจากตำหนักมาหนึ่งเดือนกว่าแล้วเช่นกัน" เสวียนงกกล่าวตอบ

"ชื่ออ่องเซียววี่ อ่องนักกวีรำสูรานั้นนะหรือ วันๆ เอาแต่ล้มละเลเทเมา ข้าว่าคงป่วยจริงกระมัง" เซียวจิงสยาแค้นหัวเราะอย่างเหยียดหยาม

"จิงสยา อย่าดูถูกชื่ออ่อง" เซียวจงส่ายศีรษะกล่าว

"เพราะเหตุใดหรือ ในบรรดาองค์ชายแม้ว่ามีแค่พวกท่านสองคนที่ถูกแต่งตั้งเป็นอ่อง แต่เสด็จพี่อาศัยความรู้ความสามารถของตนเอง แล้วเซียววี่ผู้นั้นอาศัยสิ่งใด หากมิใช่ว่ามารดาของมันเป็นที่โปรดปรานของเสด็จพ่อละก็ แค่นี้ก็ไม่มีรู้จักหวนอนปลายเท้าคนหนึ่งกับอ่องนักกวีรำสูร คนในเมืองเทียนฉีเคยเห็นพวกมันอยู่ในสายตาที่ใดกัน" เซียวจิงสยาบ่นคร่ำครวญ

"เรื่องบางเรื่องอย่าดูเพียงเปลือกนอก ชื่ออ่องเซียววี่เป็นศัตรูที่น่ากลัวยิ่ง" เซียวจงกล่าวเสียงเคร่งขรึม "มืออยู่ประโยชน์หนึ่งที่เจ้ากล่าวผิด องค์ชายที่ถูกแต่งตั้งเป็นอ่องมิใช่เพียงแค่เราสองคน เจ้าลืมคนผู้นั้นที่สำคัญที่สุดไปแล้วหรือ"

"หย่งอันอ่อง" ในใจของเซียวจิงสยากระตุก "แต่เราบอกศักดิ์ฐานะของมันแก่สำนักอันเหอไปแล้ว เสด็จพี่ ท่านว่าสำนักอันเหอจะสามานหรือไม่ หรือว่าสำนักอันเหอยังมีแผนการอื่น"

"ไม่หรอก มันกับตระกูลน้อยสำนักเหลยผู้นั้นสังหารคนสกุลของสำนักอันเหอไปแล้ว ทั้งสองฝ่ายย่อมผูกความแค้นต่อกัน สำนักอันเหอเป็นกลุ่มที่เห็นแก่ผลประโยชน์โดยแท้ แต่เรื่องบางเรื่องก็ไม่อาจประนีประนอมได้ อย่างไรก็ตามเรื่องเหล่านี้ก็เป็นกุญแจสำคัญในการก่อตั้งสำนักอันเหอขึ้นมา ผู้นำสกุลใหญ่เกิดจิตสังหารต่อพวกมัน เรื่องนี้

ข้ายืนยันได้" เขียวจงเคาะที่นั่งอย่างเบา มือ

"ผู้นำสกุลใหญ่ บุรุษผู้นั้น..." เขียวจึงสยาลงรู้สึกเย็นวาบที่สันหลัง

"ช่างเป็นบุรุษที่น่าหวาดกลัว" เขียวจงทอดถอนใจ "ผูกพันมิตรกับปีศาจร้ายเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องโชคดีหรือโชคร้าย จริงสิ เสวียนหลงทางอาจารย์ส่งข่าวมาบ้างหรือไม่"

"เดิมที่ผู้อาวุโสเสียนกระบี่พิโรธจะไปพบนายท่านผู้เฒ่าถึงที่สำนักถ้ง แต่สำนักถ้งส่งข่าวมาว่าผู้อาวุโสเสียนกระบี่พิโรธไม่ได้ไปตามนัด จวบจนยามนี้ก็ยังไม่ทราบว่ไปทีใด" เสวียนหลงกล่าวตอบ

เขียวจงส่ายศีรษะอย่างจนปัญญา "อาจารย์มักทำอันใดตามใจตนเองเช่นนั้นเสมอ ช่างเถิด หากอาจารย์ลงมือก็ย่อมไม่มีเรื่องผิดพลาดอย่างแน่นอน แต่ถึงแม้ไม่อยู่ สำนักถ้งร่วมมือกับสำนักอันเหอ ทั้งยังจู่โจมอย่างกะทันหันเช่นนี้ก็อาจจะไม่มีปัญหาอันใดมาก รอให้ศึกใหญ่บนเขาจบลง เมื่อเจ้าเมืองเสวียเว่ยมีคนหนึ่งหายตัวไป คนหนึ่งตาย เหลือเพียงคนเดียว ตัวหมากเมืองอู่ซวงก็ควรเคลื่อนไหวได้แล้ว"

"พวกมันจะฆ่าเสียนกระบี่หิมะจันทราได้จริงหรือ" เขียวจึงสยาลงถาม

"สามผู้เฒ่าของสำนักถ้ง ผู้นำสกุลของสำนักอันเหอสองคน รวมผู้นำสกุลใหญ่ที่เป็นเสมือนปีศาจร้ายผู้นั้นเข้าไป ต่อให้เป็นเสียนกระบี่หิมะจันทราที่ไม่มีโอกาสรอดแม้แต่น้อย นอกจากจะมีเทพเสียนลงมาช่วย" เขียวจงพรวนหายใจ ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างเอาจริงเอาจัง "เสวียนหลง ยามนี้พวกเรามุ่งหน้ากลับเมืองเทียนฉี! หึดตะบึงอย่าได้หยุดพัก ต้องถึงก่อนฝ่าบาทเจ้ตัว!"

"ด้วยเหตุอันใด" เขียวจึงสยาลง

"เจ้าอย่าคิดว่าตนล่วงรู้กำหนดการเดินทางของเสด็จพ่อ เสด็จพ่อเจ็บแหล่มกว่าที่เราคาดคิดมากนัก เสด็จพ่อจะต้องเสด็จมาถึงเทียนฉี

อย่างกะทันหันเป็นแน่ ไม่มีทางรอพวกเรา เสด็จพ่อย่อมต้องการมั่นใจว่า
แม้ตนเองจะไม่อยู่ในเทียนจี แต่คูเมืองและแค้วนแห่งนี้ยังคงอยู่ในกำมือ!"
เซียวจงเอ่ยเสียงกังวาน "กลับเทียนจี ส่วนเรื่องของยุทธภพก็ยกให้ชาวยุทธ์
จัดการกันเองเถิด!"

ตัวอย่าง

บทที่ 132

เจ้ากระป๋องสะท้านคุณหลุน

สายฝนที่โปรยปรายมาเนิ่นนานเริ่มซาลงในที่สุด ชูมู่อวี่เงยหน้าขึ้นเล็กน้อยแล้วหมุนคันร่มในมือแผ่วเบาให้หยดน้ำที่อยู่บนนั้นร่วงหล่นสู่พื้นดิน

ติ๋ง ติ๋ง หยดน้ำตกกระทบกระเบื้องศิลาเขียว เกิดเป็นเสียงกังวานไล่ชูมู่อวี่ลดร่มลงด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เซี่ยซีเตาที่นั่งอยู่ในศาลาเอนด้วยรอยยิ้ม "เจอกับหลี่หานอินับว่าเคยร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา บัดนี้ต้องเจออาวุธมาฟันกัน แม้ว่า เป็นเจ้า แต่ก็คงรู้สึกไม่ดีเช่นกันกระมัง"

ชูมู่อวี่ไม่ตอบคำ เพียงมองไปทางเงาร่างสีขาวที่โผล่เข้ามาทุกที พลังพึมพำว่า "ดินแดนเสียงลมสะอื้นพัดโชยแห่งนี้น่าหายแก่น้อยนิด ที่ใดจะทอดมองส่งสหายหวนคั่นได้เล่า"

เซี่ยซีเตาหยิบไหสุราที่วางอยู่ข้างกายขึ้นมา กระดกดื่มหนึ่งคำ ก่อนราดสุราที่เหลือในไหใส่ตัวดาบ ร่ายกวีต่อเสียงแผ่วเบา "วันนี้ร่วมร่ำสุราเบญจมาศหอมรัญจวน วันพุ่มดวงจากดั่งไผ่น้ำพรากรากล่องลอยไป"

สุราสาตรบนตัวดาบเกิดเป็นประกายระยับจับสายตาอยู่หลายส่วน

เซี่ยซีเตาถามดาบเดินออกไปนอกศาลาอย่างเข้มแข็ง

"หวังว่ายามที่ข้าตาย จะได้ยอติดตามยอดกระบี่เช่นนี้เคียงส่ง
เช่นกัน" เซี่ยซีเตาเป็นผู้ฆาตกรคนหนึ่งแล้ว ทว่ามัดกล้ำมเนื้อกำยำกับสายดา
เทียมเกรียมยามถือดาบคู่นั้นยังคงเหมือนปีศาจน้อยที่อ่อนเยาว์ผู้หนึ่ง

บุตรสาวของหลี่ซิ่นเยวี่ผู้สืบทอดสุสานเจียนซิ่นกับเหลยเม้งซา
หนึ่งในแปดเสาหลักของแคว้นเป่ย์หลี่ เจ้าเมืองรองแห่งเมืองเสวี่ยเยวี่
ซึ่งเป็นเมืองอันดับหนึ่งของยุทธภพ เซียนกระบี่หิมะจันทราที่ถูกจัดว่า
เป็นหนึ่งในเซียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้า แต่ละศักราชจะล้วนกล่าวได้ว่า
เลิศล้ำ ทว่าในสายตาผู้นำสกุลเซี่ยแห่งลำน้ำก้ออันเหอ นางกลับเป็นคนที
ตายไปแล้วคนหนึ่ง

"มู่อวี่ ครึ่งก่อนข้าหลีกทางให้คนหนุ่มเช่นพวกเจ้าลงมือก่อน แต่
ครั้งนี้ถึงคราวของข้าแล้ว!" เซี่ยซีเตาเงื้อมดาบขึ้นโดยพลัน "ว่ากันว่า
เป่ย์หลี่ใช้กระบี่ หนานเจวี่ใช้ดาบ ถึงเวลาให้ชาวโลกเห็นความโง่เขลา
ของพวกมันแล้ว"

มู่อวี่ไม่เอ่ยคำ เพียงถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว

เซี่ยซีเตาก้าวไปข้างหน้าพลางควงดาบยาวในมือ เตรียมฟาดฟัน
ออกไป

ยามที่หลี่หานอีผู้สวมใส่อาภรณ์สีขาวเข้ามาใกล้พวกมันในระยะ
สามสิบจั้ง ในที่สุดกระบี่เถี่ยหม่าปิงเหอที่ข้างเอวก็ถูกชักออกมา

"ในเมื่อลำน้ำก้ออันเหอบีบบังคับเมืองเสวี่ยเยวี่ถึงเพียงนี้ เช่นนั้น
ก็ไปตายเสียเถิด!"

หลี่หานอีเงื้อมกระบี่ขึ้น ปรารถนาเหินหนาวแผ่ซ่านจากดวงหน้า

หนึ่งกระบี่สะท้านคุณหลุน!

ทั่วทั้งไหล่เขามีลมหนาวหวีดหวิวคำรามแทบทันใด ศาลาพัก
หลังเล็กนั้นพลันมีเกล็ดน้ำแข็งเกาะกุม ขณะเดียวกันก็สิ้นกลิ่นรกรากับ

จะพังทลายลงมา

"ประเสริฐนักเถี่ยหมาปึงเหอเล่มนี่!" เขี่ยซีเตาควงดาบยาวจู่โจม
เข้าใส่กระบี่ของหลี่หานอี่

เหตุที่เขี่ยซีเตามีนามว่า 'ซีเตา (เจ็ดดาบ)' ก็เพราะว่ายามสังหารคน
ให้มากที่สุดเพียงเจ็ดกระบวนท่า หลังจบเจ็ดกระบวนท่า คนตรงหน้า
ก็จะกลายเป็นวิญญาณ

กระบวนท่าแรกของมันปะทะกับกระบี่ของหลี่หานอี่ ดาบดาบ
สั้นสะท้าน หลี่หานอี่ถอยหลังสามก้าว มันถอยกรุดไปหกก้าว

มันวาดกระบวนท่าที่สอง ปราณดาบพุ่งพล่านจู่โจมหลี่หานอี่
ถอยไปสามก้าว มันถีดาบยื่นตระหง่าน ไม่เคลื่อนไหวแม้เพียงก้าวเดียว

มันฟาดฟันดาบกระบวนท่าที่สาม พลังดาบแข็งแกร่งสุดประมาณ
หลี่หานอี่ก็ออกกระบี่เช่นกัน อานุภาพดุจดังอาชาเหล็กย่างกรายทุบ
รกร้าง ยามที่ดาบปะทะกระบี่ ศาลาพักข้างหลังปล้นพังทลายลงมา
ในชั่วพริบตา

หมู่อวีเดินหลบไปอีกทางหนึ่งอย่างเงิบเงียบ เตียนวี่ล้มผัดล้มล้ม
แผ่วเบา มุ่นคิ้วมองการต่อสู้ของทั้งสองราวกับกำลังครุ่นคิดตรึกตรองสิ่งใด
อยู่

ในที่สุดเขี่ยซีเตาก็วาดกระบวนท่าที่สี่ กระบวนท่าที่ห้า และ
กระบวนท่าที่หก!

สามกระบวนท่าถูกร่ายออกมารวดเดียว อานุภาพประหนึ่ง
โค่นขุนเขาคว่มาหนที บีบให้หลี่หานอี่จนมุมได้ในพริบตา ทว่ามีเพียง
อัปจนหนทางเท่านั้นจึงจะทอดมองคุณหลุนได้! หลี่หานอี่เคยตัดสะบัน
ขึ้นเมฆที่ปกคลุมท้องฟ้าบนเขาคุณหลุนในกระบี่เดียว ทำให้ขุนเขาที่มีหิมะ
ปกคลุมมานานปีได้พานพบแสงตะวัน กระบี่ของนางจะแข็งแกร่งที่สุด
ในยามอัปจนหนทาง!

กระบี่เงืงขึ้นอีกครั้ง สะท้านคูนหลน!

เสียงเคร้งดังขึ้น

เถี่ยเหมาปึงเหอปะทะเข้ากับดาบของเซี่ยซีเตา เซี่ยซีเตารู้สึกเหมือนตลอดทั้งร่างจมดิ่งอยู่ในความหนาวเหน็บจับปล้น ปราณเหน็บหนาว ชุมหนึ่งไหลวนผ่านตัวดาบมายังด้ามดาบ จากด้ามดาบพุ่งพล่านเข้าสู่ร่างกาย มันรู้สึกว่ามีอหังมื่อชาเหน็บ จำต้องรั้งดาบกลับมาแล้วถอยกรูดไปเกินกว่าสิบก้าว

มันใช้พละกำลังเหือกสุดท้ายจนหมดจึงค่อยแน่ใจได้ว่าดาบในมือไม่หลุดลอยออกไป ทว่าเซี่ยซีเตากลับหัวร่ออย่างสง่างาม "ข้าเหลือเพียงกระบวนท่าเดียว หากกระบวนทำนี้อจบลงแล้วเจ้ายังไม่ตาย ข้าก็จะเปลี่ยนชื่อเสีย"

"เจ้าไม่ต้องเปลี่ยนชื่อ" หลี่หานอ้อเอ่ยเสียงเย็น "เพราะวันนี้เจ้าก็จะตายแล้ว"

"หลี่หานอ้อเซี่ยนกระบี่หิมะจันทร้า เจ้าอวดดีเกินไปแล้ว" เซี่ยซีเตายิ้มเย็น มือพลันลั่นสะท้าน ไร่ร้อนชุมหนึ่งพวยพุ่งออกมาจากฝ่ามือ มือของมันค่อยๆ ฟั่นคั่นประสาทมัสผัสและกระชับดาบในมือแน่น "ข้ายังมีอีกหนึ่งกระบวนท่า กระบวนท่าสุดท้ายของข้านามว่าสังหารเทพ"

"ท่านอาเซี่ย" ชุม่อวีพลันเดินขึ้นหน้า ก้าวนี้ของมันขวางทางหนีของหลี่หานอ้อไว้

เซี่ยซีเตาทอดถอนใจตั้งท่าดาบขึ้น "ไม่ได้ต่อสู้ให้สาแก่ใจเช่นนี้มานานมากแล้ว ทำให้นึกถึงยามเยาว์วัยขึ้นมา อยากตัดสินแพ้ชนะสักคร้า"

"มือสังหารไม่มีแพ้ชนะ มีแค่เป็นหรือตาย" ชุม่อวีเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

"ให้คนรุ่นหลังมาพูดคุยอัยคำเช่นนี้ต่อหน้า นับว่าเสียหน้ายิ่ง" เซี่ยซีเตาปักดาบลงในพื้นดินเบื้องหน้าและหลับตารวบรวมพลังจิต นี่คือนพลังจิต

ประจำสกุลที่เคยใช้ฝึกฝนวิชาหมัดและดาบ นามว่า 'พลักรวบรวม' ยามนี้มันเริ่มรวบรวมพลังปรารถนาทั่วร่าง และเมื่อพริบตาที่ตึงตาดออกจากพื้น

จะประจวบเหมาะปีศาจจุติลงมา!

"ผีถือร่ม" หลี่หานอิตทอดสายตามองตูมู่วี่อย่างเย็นชา

ตูมู่วี่ก็มึนศีรษะลง "เจ้าเมืองรอง"

"เจ้ายังคงเป็นเช่นเดิม ผู้อื่นมักบอกว่าข้าเป็นคนเลือดเย็น แต่เป็นเจ้าต่างหากกระมัง บางคราข้าก็สงสัยเหลือเกินว่าเกิดอันใดขึ้นกับเจ้า ไยเจ้าจึงเป็นคนไร้หัวใจถึงเพียงนี้เล่า" หลี่หานอิตมองตูมู่วี่พลาถล่าว

ตูมู่วี่ก็มึนหน้ามองแอ่งน้ำได้เท่า ก่อนสายศีรษะ "ความรู้สึกยามเคียดบ่าเคียดไหลในตอนนั้นข้ายอมจำได้ดี เพียงแต่ว่าเรื่องบางเรื่องข้ามีอาจตัดสินใจได้"

"หากกล่าวว่ายามนั้นสำนักอื่นเฝ้าส่งคนมารวมมือกับยุทธภพในจงหยวนเพื่อรับมือกับพรรคมารเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เช่นนั้นการตัดสินใจครั้งนี้ก็นับว่าโง่เขลาสิ้นดี" หลี่หานอิตขมวดคิ้วมุ่น "ซูซางเหอเจ้านั้นต้องเสียชีวิตไปแล้วเป็นแน่ ตอนที่ข้าพบมันครั้งแรก ข้าก็รู้สึกลึกวันความทะเยอทะยานนั้นจะต้องทำลายตัวมันเอง"

เวลานี้เงาร่างสามร่างได้ร่อนตัวลงเบื้องหลังหลี่หานอิต พวกมันโปกหน้าด้วยผ้าสีดำ นัยน์ตาฉายแววเขียวเกรียมอยู่หลายส่วน

"สำนักอื่นเหอกับสำนักถึง การร่วมมือกันเช่นนี้ช่างหาดูได้ยากยิ่ง" หลี่หานอิตแค้นยืมเย็น

"เจ้ามองออกแล้วหรือ" ลุ่มเสียงแหบพร่าแก่ชราดังขึ้นเบื้องหลังมัน

"สามผู้เฒ่าแห่งสำนักถึง ดังอื่น ดังเลี่ย และดังเยวี่ลั่ว นอกจากนายท่านผู้เฒ่าถึง ผู้เฒ่าของสำนักถึงที่เหลืออยู่เพียงสามคน วันนี้ล้วนมาตายที่นี้กันหมด ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก" หลี่หานอิตทอดถอนใจแผ่วเบา

ผู้เฒ่าสามคนนั้นปลดผ้าปิดหน้าลง เผยให้เห็นเรือนผมสีดอกเลา ผู้เฒ่าถึงอินที่เป็นหัวหน้ายิ้มเย็นพลงเอ่ย "หลี่หานอี ถ้อยคำนี้ของเจ้า ช่างโอหังยิ่งนัก"

"โอหังอย่างนั้นหรือ" หลี่หานอีแถมรอยยิ้มพลงยกกระบี่ขึ้น เอ่ยด้วยเสียงดังกังวาน "ก็แค่ผู้นำสกุลของสำนักอันเหอสองคนกับ สามผู้เฒ่าแห่งสำนักถึง...มาทั้งเสียก็สิ้นเรื่อง!"

ตัวอย่าง

บทที่ 133

กระบี่แห่งเซียนกระบี่มาจากฟากฟ้า

ในบรรดาเซียนกระบี่ทั้งห้า เซียนกระบี่เดียวดายนับว่าลึกกลับที่สุด กระบี่คู่กายของมันมีนามว่า 'จิวเกอ (เก้าคีตา)' แต่เพราะกระบี่เล่มนี้ไม่เคยออกจากฝัก จึงไม่ถูกจัดให้อยู่ในสิบกระบี่ชื่อดังในได้หล้า

เซียนกระบี่ปราชญ์ส่งางามที่สุด กระบี่คู่กายมีนามว่า 'วันเจียยนซู (หมื่นม้วนตำรา)' ซึ่งมันเป็นผู้ตั้งชื่อเอง กระบี่ก็ไม่ทราบว่ชื่อมาจากที่ใด ย่อมไม่เคยมีชื่อเสียอยู่ในสิบกระบี่ชื่อดังในได้หล้า

เซียนกระบี่พรตคู่ควรกับคำว่า 'เซียน' เป็นที่สุด มันฝึกวิถีพรตอยู่บนเขาชิงเจิงมานานถึงสามสิบปี ถือกระบี่นามว่า 'ชิงเซียว' นับเป็นอันดับหกในกระบี่ชื่อดังในได้หล้า กอปรซึ่งมรรคาอันเป็นพื้นฐานแห่งลัทธิเต๋า จึงเป็นกระบี่อันดับหนึ่งของมรรคาพรต

เซียนกระบี่พิโรธแข็งแกร่งที่สุด กระบี่คู่กายย่อมเป็นกระบี่แห่งราชัน 'พั่วจวิน' จัดอยู่ในอันดับห้าของกระบี่ชื่อดังในได้หล้า

ขณะที่กระบี่ของหลี่หานก็คือกระบี่คู่กายของเซียนกระบี่คุณหลุน เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน...เถี่ยหม่าปิงเหอ จัดอยู่ในอันดับสามของกระบี่ชื่อดังในได้หล้า ร้อยปีก่อนได้หล้ามีเซียนกระบี่คุณหลุนเพียงหนึ่งเดียว สุดท้าย

ว่ากันว่ามันชีวิตคึกคักหายากจากเขาคุณหลุนขึ้นฟ้าไปแล้ว แต่อย่างไร
นี่ก็เป็นแค่ตำนานเล่าขาน ไม่มีผู้ใดเห็นภาพเหตุการณ์นั้นด้วยสองตา
สิ่งที่หลงเหลือไว้มีเพียงกระบี่คู่กายของเซียนกระบี่ในตำนาน ซึ่งถูกผนึกอยู่
กลางค่ายกลกระบี่ของมัน และเป็นหลี่หานอี่ที่ทะลวงค่ายกลกระบี่แห่งยุค
ตัดสะบัดขุนเขาหิมะที่ถูกแช่แข็งมานานับร้อยปีแล้วเอากระบี่เล่มนั้นไป
หากกล่าวถึงกระบี่คู่กายเพียงอย่างเดียว หลี่หานอี่ก็ถือเป็นอันดับหนึ่ง
ในบรรดาเซียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้า

ขณะที่ในบรรดาเซียนกระบี่ทั้งห้านี้ เซียนกระบี่เดียวดาย
ไม่เคยออกจากหมู่เหลียงเมืองเดียวดายแม้เพียงครั้งก้าว เซียนกระบี่พรต
ไม่ลงเขาชิงเฉิงมาตลอดสามสิบปี เซียนกระบี่ปราชญ์เฒ่ากายอยู่ใน
หมู่ผู้คน ลึกลับยากยิ่งจะคาดเดา ส่วนเซียนกระบี่พิโรธก็มีอีกชื่อว่า
'เซียนกระบี่มาร' ในสายตาชาวโลกมันเหมือนมารร้ายมากกว่าเซียนกระบี่
มีเพียงกระบี่ของหลี่หานอี่เซียนกระบี่หิมะจันทราที่ชาวโลกพบเห็น
ได้บ่อยครั้งที่สุด ทว่าจากที่พวกมันพบเห็นมา กระบี่ของหลี่หานอี่
ไม่เคยพ่ายแพ้

"เคล็ดอ่อนกระบี่!" หลี่หานอี่ตวาดกร้าว เถี่ยหม่าปิงเหอพุ่งขึ้นฟ้า
โดยพลัน นางทะยานร่างตามขึ้นไปคว้าด้ามกระบี่ไว้ และฟาดฟันใส่
ผู้เฒ่าทั้งสามของสำนักถึง

แต่ไหนแต่ไรคนของสำนักถึงไม่ชำนาญการสู้ระยะใกล้ พวกมัน
จึงถอยกรูดไป ทว่าปรมาณกระบี่ดูดดื่มที่โถมเข้ามาจากเบื้องบนทำให้พวกมัน
อับจนหนทาง ทว่าโชคดีที่กระบี่เล่มหนึ่งพุ่งขึ้นไปกำบังพวกมันไว้

หรือต้องกล่าวว่าเป็นร่มคันหนึ่งกับคนผู้หนึ่ง

ร่มกระดาดน้ำมันคันนั้นปะทะกับกระบี่เถี่ยหม่าปิงเหอ ตัวร่ม
แตกกระจายในพริบตา ร่มกระดาดน้ำมันทั้งคันขาดกระจุยปานดอกไม้
แย้มบาน คมกระบี่บางสิบเจ็ดเล่มพุ่งสวนออกไปเป็นภาพงดงามทว่า

อันตราย

"ค่ายกกระบี่สิบแปดเล่มอย่างนั้นรี" หลี่หานอีแค้นหัวร่อ ก่อนฟาดฟันกระบี่ออกไปอีก

หมู่อวี่ที่อยู่กลางอากาศขมวดคิ้วมุ่น มือซ้ายกระตุกโดยพลัน คมกระบี่บางสิบเจ็ดเล่มที่พุ่งออกไปเมื่อครู่กลับมาอยู่เบื้องหน้ามัน ในช่วงพริบตาและเสียงซ็อนเป็นเกราะกำบังด้านรับกระบี่ของหลี่หานอีไว้ได้ กระนั้นหมู่อวี่ก็ถูกโจมตีจนร่วงลงมา มันพลิกกายลงบนพื้นย่นขึ้นอย่างมั่นคง มือของมันจับด้ามกระบี่บางข้างหนึ่งที่เดิมเป็นด้ามจับร่วม คมกระบี่บางอีกสิบเจ็ดเล่มสาดเทลงมา ปักลงบนพื้นดินรอบกายมัน

ผู้เฒ่าทั้งสามของสำนักถึงแยกย้ายกันไปโดยพลัน ในมือเคลือบไพล่เล็กน้อยอย่างพร้อมเพรียง

เทียบพญายม เข็มเครามังกร น้ำตาพิศตรชาต

อาวุธลับระดับสุดยอดของสำนักถึงทั้งสามชิ้นพุ่งเข้าไปใส่หลี่หานอี

"ลมอุดรม่วงผืนดินบันหน้ำขาว เวหาสแดนเหนือเดือนแปด หิมะโปรย" หลี่หานอีกระโดดเบาๆ ผ้าปิดหน้าพลิวไหว เผยดวงหน้างดงามเลิศล้ำให้เห็นอย่างเลือนราง "กระบี่นี้ชื่อว่า 'หิมะโปรยเดือนแปด' กระบี่ที่เหน็บหนาวที่สุดที่ได้หล้า ข้าเป็นผู้สร้างขึ้นเอง"

หนึ่งกระบี่วาดออกไป ลมหิมะโบกพัดราวกับโลกนี้จมดิ่งอยู่ท่ามกลางความหนาวเหน็บเยือกแข็ง อาวุธลับทั้งสามชิ้นที่พุ่งมาอย่างรวดเร็วค่อยๆ ลดความเร็วลงภายใต้ไอเหน็บหนาวนี้ ทำยี่ที่สุดท้ายก็ถูกแช่แข็งอยู่กลางอากาศ หลี่หานอีวาดกระบี่ในมือแฉ่วเบา ปิดพวกมันร่วงลงสู่พื้น

"นี่...นี่เป็นไปได้ยังไง" ผู้อาวุโสสำนักถึงเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง "ได้หล้านี้มีวิชากระบี่เช่นนี้ด้วยหรือ"

"นี่คือกระบี่แห่งเซียนกระบี่ จูติลงมาจากฟากฟ้า" หลี่หานอี

วาดกระบี่แผ่วเบา ไอ่เหน็บหนาวแผ่รอบกายเย็นยะเยือก สง่างาม เหลือคณา

ซุ่มอวี่ใช้มือซ้ายควบคุมคมกระบี่บางลึบเจ็ดเล่มพุ่งเข้าใส่หลี่หานอี่ ส่วนตัวมันเองก็พุ่งตามขึ้นไป คมกระบี่บางทั้งลึบเจ็ดเล่มรวดเร็วดุต้น ยามประดังเข้าใส่ราวพิรุณย่ำสนธยา ขางหงกระบี่บาง ยามพิฆาต ใช้นี่หนึ่งการโจมตีพราดหนึ่งวิญญาน นี่คือกระบี่ของซุ่มอวี่ที่มีได้ เปลี่ยนสีฟ้าดินเหมือนอย่างกระบี่ของหลี่หานอี่ แต่ก็ยังคงดงาม เป็น ความมั่งคั่งของศาสร์สังหารอันวิจิตรประณีตประการหนึ่ง!

หลี่หานอี่พลันหมุนกาย ยกกระบี่ขึ้นสูงลิ่ว อารมณ์ชาวปลิวไสว ปานเทพเสียนลงมายังโลกมนุษย์ ทว่าจากนัยน์ตาที่มีเกล็ดหิมะลอยล่อง เมื่อครูนี้อยู่ตายของหลี่หานอี่ครั้งนี้คล้ายว่าเปล่งประกายแสงอันระอุ

"ดูกลมวสันต์คำคั้นนั้นพัดผ่าน ดังดอกหลีบานสะพรั่งนับพันหมื่น" มุมปากของหลี่หานอี่ยกขึ้นเล็กน้อยภายใต้ผ้าปิดหน้าสีเทาที่ปลิวไสว สายตาของนางอ่อนโยน น้ำเสียงก็นุ่มนวลอย่างยากยิ่งจะพบพาน "กระบี่นี้น่ามว่า 'ลมวสันต์มา' กระบี่ที่อบอุ้มที่สุดนี้ได้หัล้าซึ่งคนผู้นั้น เป็นผู้สร้าง"

"ยอดกระบี่ ช่างเป็นกระบี่จากฟากฟ้าโดยแท้" ซุ่มอวี่ผงกศีรษะ ทว่า กระบี่ในมือยังไม่หยุด

อาวุธของมันเป็นแค่คมกระบี่ของสามัญชน แต่กลับต้องมาต่อกรกับ กระบี่ของเทพเสียน

เสียตายก็แต่กระบี่ของสามัญชนมีเพียงจิตสังหาร ทว่ากระบี่ของ เทพเสียนกลับมากลั่นด้วยความรู้ลึก

คมกระบี่ปะทะกัน คมกระบี่บางลึบเจ็ดเล่มของซุ่มอวี่ถูก เทียนห่าปิงเหวของหลี่หานอี่ฟาดฟันกระจายออกไป เหลือเพียงหนึ่งเล่ม ในมือคอยด้านรับ มันสะบัดมือซ้ายด้วยสีหน้าเรียบเฉย คมกระบี่บาง

สิบเจ็ดเล่มที่กระเด็นไปพลันลอยคว้างรอบตัวและจู่โจมเข้าใส่ทั้งสอง
แทบทันใด

จู่โจมด้วยกำลังที่หมายจะพินาศไปด้วยกัน

"ข้ายังไม่ได้พบมันอีกครั้ง ข้ายังตายไม่ได้!" หลี่หานอี้ตะวาด
เสียงกร้าวและรั้งกระบี่กลับมาโดยพลัน เท้าข้างหนึ่งเตะสกัดคมกระบี่บาง
สิบเจ็ดเล่มของทুম่อวี่

ทুম่อวี่สะบัดมือข้างซ้ายอีกครั้ง คมกระบี่บางสิบเจ็ดเล่มที่หมายโจมตีสี่
คนทั้งคู่วิ่งเปลี่ยนทิศทางพุ่งผ่านข้างกายไป มันหมุนกลางอากาศ
ให้เท้าข้างหนึ่งเตะกระบี่เล่มหนึ่งในนั้นไปทางหลี่หานอี้

หลี่หานอี้กำลังคิดจะเบี่ยงกายหลบ แต่กลับค้นพบว่ามืออาวุธลับ
สามชิ้นจู่โจมเข้ามา

ครานี้เป็นอาวุธลับที่เหมือนกันสามชิ้น ยอดอาวุธลับของสำนักถึง...
บัวพุทธรักษา ปทุมมาซ้อนกลีบ หนึ่งบุปผาแยกตัวเป็นยี่สิบเอ็ดกลีบ
บัวพุทธรักษาสามดอก รวมแล้วเป็นหกสิบสามกลีบ พุ่งจู่โจมใส่หลี่หานอี้
ในคราวเดียว

มีดฟ้ามัวดิน มีอาจหลีกหนีได้

ในที่สุดเซี่ยซีเตาก็ล้มตาขึ้น นัยน์ตาของมันทอแสงสว่าง มัน
คว้าดาบยาวที่ปักอยู่ตรงหน้าและทะยานร่างไปยังเบื้องหลังหลี่หานอี้

"ของเจ้าเป็นกระบี่แห่งเซียนกระบี่ที่มาจากฟากฟ้า ส่วนของข้า...
เป็นดาบสังหารเทพพอดี!" เซี่ยซีเตาเงื้อมดาบยาวขึ้นฟาดฟันออกไป พลั้ง
ของดาบนี้เหนือกว่าหกดาบที่ใช้ก่อนหน้านี้เสียอีก นามว่า 'สังหารเทพ'
มิใช่คำคุยโวโอ้อวด ดาบนี้นี้ของเซี่ยซีเตากล่าวได้ว่าเลิศล้ำที่สุดเช่นกัน!

กระบี่พิฆาตของทুম่อวี่ บัวพุทธรักษาของสามผู้เฒ่าสำนักถึง
กอลปรกกับดาบสังหารเทพของเซี่ยซีเตา! นี่นับว่าเป็นค่ายกลตาย ค่ายกล
ที่ตายจนไม่อาจตายได้มากกว่านี้แล้ว!

หากว่าคนที่พวกมันต้องการมามีใช้หลี่หานอี่

หลี่หานอี่ยังคงเป็นหลี่หานอี่อยู่วันยังค่ำ...เขียนกระบี่ผู้มิเคยล้มรส

ความพ่ายแพ้!

เขตแดนกระบี่ขุนเขาธำราของหลี่หานอี่มีสามชั้น ชั้นแรกพบขุนเขาคือขุนเขา พบธำราคือธำรา ชั้นที่สองพบขุนเขามิใช่ขุนเขาพบธำรามิใช่ธำรา ชั้นที่สามพบขุนเขายังเป็นขุนเขา พบธำร่ายังเป็นธำรา หลี่หานอี่ฝึกกระบี่อยู่บนยอดเขาชังซานมานานปี เข้าสู่ชั้นที่สามของเขตแดนกระบี่ขุนเขาธำราตั้งนานแล้ว ทว่าเหนือชั้นที่สามขึ้นไปนั้นยังคงมีกระบี่เทวมรรคา

เข้าถึงชั้นนั้นเมื่อใดก็จะเข้าสู่เขตแดนไร้ลับจิตพเนจรได้

หลี่หานอี่พลันหลับตาลง พึมพำกับตนเองเสียงเบา

"ขอให้ข้าหวนนึกถึงดอกท้อในยามนั้น"

บทที่ 134

หนึ่งกระบี่เกาะวาม

ดอกท้อยามนั้นกำลังดี เด็กสาวถือกระบี่ยืนอยู่บนสันกำแพง
เมื่อแรกพบเด็กหนุ่ม เด็กสาวมุ่งแต่จะประลองกระบี่ เด็กหนุ่มมุ่งแต่
จะกินผลท้อฤดูกาลต่อไป

การพานพบมักจะเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัวเช่นนี้

ทว่าการพานพบอีกครั้งกลับมีอาจคาดการณ์เช่นนั้น

ข้าไม่เคยลืมเจ้า ข้าจำกระบี่ของเจ้ากับความอ่อนโยนอบอุ่น
ที่เร่งให้ดอกท้อบานสะพรั่งในเหมันตฤดูได้

ให้ข้าชวนนึกถึงกระบี่ของเจ้าเถิด

ข้าชื่อหลี่หานอ๋ ข้าถือกระบี่เดี่ยวหม่าปิงเหอ วิชากระบี่ที่ข้าฝึกนามว่า
'ยั้งนที' ทว่านับตั้งแต่ที่พานพบเจ้า ข้าก็ไม่อาจสงบจิตใจตั้งสายน้ำ
ที่หยุดนิ่งได้อีกเลย ในเมื่อฝึกกระบี่เทวมรรคาที่จิตใจสงบนิ่งตั้งหยุดยั้ง
สายน้ำไม่สำเร็จ เช่นนั้นข้าก็ไม่รู้ว่ากระบี่มีอารมณ์ของข้านี้...จะเข้าสู่
เขตแดนไร้ลัทธิจิตพเนจรได้หรือไม่

"นี่..." เขี่ยซีเตาเบิกตาโพลง

ดาบของมัน อาวุธลับของสามผู้เฒ่าสำนักกัง และคมกระบี่ปิ่นของ

หมู่วิวพันธุ์ถูกทำให้ช้าลงหลายร้อยเท่าจนมันมองเห็นฝูงสัตว์ที่พุ่งกระจายขึ้น และวิ่งหล่นลงอย่างซ้ำซ้ำอยู่รอบตัวตราบ มีเพียงกระบี่ของหลี่หานอี่ที่ยังคงดุดันและรวดเร็ว มันไปถึงเขตแดนตามตำนานเล่าขานขึ้นมาได้ เขตแดนเส้นลัทธิจิตพเนจรที่อยู่เหนือเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการที่ซึ่งใกล้เคียงกับเทพเซียน

ในใต้หล้ามีคนไปถึงเขตแดนนี้จริงหรือ! เซี่ยซีเตามองเห็นแสงกระบี่ของหลี่หานอี่พวยพุ่งเข้ามา มันพลันแหม้มยิ้ม ชีวิตนี้ของมันสมควรนานับไม่ถ้วน ผ่านภัยอันตรายมาเหลือคณานับ ทว่ากลับเป็นครั้งแรกที่รับรู้กลิ่นรสแห่งความตายอย่างชัดเจนเช่นนี้

ก่อนตายมียอดเยี่ยมกระบี่เช่นนี้เคียงส่ง ข้าก็ไม่เสียตายชีวิตแล้ว

หลี่หานอี่รู้สึกได้ว่าชั่วพริบตาที่ออกกระบี่ จิตใจของตนราวกับลอยละล่องออกไปชั่วขณะ เหมือนตนเองล่องลอยอยู่ระหว่างฟ้าดิน นางก้มหน้าทอดตามองจากบนท้องฟ้า พบเห็นพวกเหลยอู๋เจียกำลังห่อผ้าเร่งเดินทาง พบเห็นซื้อคางเพิงในชุดสีดำถือทวนยืนอยู่บนกำแพงเมืองเสวียเยวี่ กระดกดื่มสุราหันมองไปยังทิศใต้ พบเห็นเมืองเทียนจี้คล้ายจะมีแสงรุ่งเรืองผ่านไปทางทิศใต้ พบเห็นคนผู้หนึ่งสวมอาภรณ์สีม่วงตลอดทั้งร่าง เห็นทะยานมาอย่างเด่นได้ พันทัพพหน้าอาซาก็กมีอาจด้านทาน!

"นี่หรือเขตแดนเส้นลัทธิจิตพเนจร หรือว่าข้าตายไปแล้ว" ยามนี้หลี่หานอี่ได้สติคืนมา นางพลันกระอักเลือดคำโต กระบี่ในมือสั่นเทา

ทุกสิ่งทุกอย่างคืนสู่สภาวะปกติในชั่วพริบตา!

เซี่ยซีเตาปลานปลื้มยินดียิ่ง มันพาดฟันดาบยาวเสกกลางกระหม่อมของหลี่หานอี่

หลี่หานอี่วาดกระบี่สุดท้ายออกไปด้วยแรงทั้งหมดที่มี!

หนึ่งกระบี่ร้ายรำ!

นางหมุนกายอยู่ที่เดิม กระบี่ร้ายรำ ไอน้ำค้างแข็งแผ่ซ่าน เกลือบแฝง

แสงรุ่งไหลริน ฟาดฟันคมกระบี่บินและกลีบดอกบัวหกกลีบสามกลีบ
จนพันทาง สุดท้ายก็เผชิญหน้ากับดาบยาวที่ฟาดฟันเข้ามา!

ดาบปะทะกระบี่!

เซี่ยซีเตาตวาดกร้าว "นี่เป็นดาบที่เจ็ดของข้า!"

"ประเสริฐ!" หลี่หานอีรับคำเสียงดัง

เงาร่างทั้งสองตัดสลับกัน

แสงประกายระยิบสลายหนึ่งวูบวิ่งผ่านท้องฟ้า

หลี่หานอีร่อนตัวลงสู่พื้น ปักกระบี่ไว้ที่เบื้องหน้า "เซี่ยซีเตาสกุลเซี่ย
นับเป็นยอดดาบเล่มหนึ่ง"

เซี่ยซีเตาก็ร่อนตัวลงพื้นเช่นเดียวกัน มันยกมือที่กุมดาบขึ้น ทว่า
ในมือของมันกลับมีเพียงด้ามดาบ มันยิ้มบาง ทันใดนั้นตัวดาบก็ร่วงหล่นลง
ปักลงในพื้นดินเบื้องหน้า "ยอดไม่เท่าคน" เซี่ยซีเตาหันหลังพลางส่ายศีรษะ
ให้หลี่หานอี

"กระบี่เมื่อครู่นี้ช่างน่าอัศจรรย์ แต่มาเสียดายยิ่งนัก เจ้าข้าไป อีกแค่
ก้าวเดียวก็จะเข้าสู่เขตแดนไร้ลับจิตพเนจรได้แล้ว ผู้คนต่างกล่าวว่า
ยอดคนอันดับหนึ่งในใต้หล้ามิใช่ไปหลังดวงจันทร์ก็เป็นลัทธิขงหยาง คิดไม่ถึงว่า
เซี่ยนกระบี่หิมะจันทราผู้เผชิญหน้ากับความตายจะมาถึงขั้นนี้ได้ด้วย
กระบี่เดียว" เสียงอันหึ่มเกรี้ยวพลันดังขึ้น

หลี่หานอีเหลียวมองและพบเห็นชายหนุ่มในชุดคลุมสีดำปรากฏกาย
อยู่ตรงนั้น นางมุ่นควีเอ่ยขึ้นว่า "ซูซางเหอ!"

"หลี่หานอี!" ซูซางเหอผู้นำสกุลใหญ่แห่งสำนักอันหลอยกี้ยมมปาก
เล็กน้อย "ไม่ได้พบกันนานแล้ว"

"ใช่ ไม่ได้พบกันนานแล้ว" หลี่หานอีทอดมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วย
สายตาเยียบเย็น

"เห็นทีเจ้าก็ยังไม่ชอบข้าเหมือนเดิม" ซูซางเหอเดินเข้ามาที่ละก้าว

"แต่บังเอิญยิ่งนัก ข้าก็เช่นกัน ดังนั้นข้ามาฆ่าเจ้าแล้ว"

หลี่หานอี้พลันหัวร่อ "เจ้ายังเป็นเหมือนเคย ปรากฏตัวในเวลาที่เหมาะสมที่สุด"

ซูซางเหอแยมั้ม "ใช่ หาไม่แล้วด้วยความสามารถเท่านี้ของข้า จะขึ้นมาเป็นผู้นำสกุลใหญ่ได้อย่างไร"

"เจ้าคงคิดว่าข้าหมดเรี่ยวแรงแล้ว แต่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าข้ายังมีแรง อีกหนึ่งกระบี่ หลังจบกระบี่นี้ข้าจะตาย แต่เจ้าก็ไม่รอดเช่นกัน" หลี่หานอี้กล่าวเสียงเนิบ

ซูซางเหออย่างกรายเข้ามาโดยพลัน ชูคคมุสึด้าปลิ่วไสว มันตวาดกร้าว "เช่นนั้นก็ลองดูสักครา!" มันขัดฝ่ามือใส่หลี่หานอี้!

"เคลื่อนกระบี่!" หลี่หานอี้ตวาดเสียงกร้าว

อารมณ์สีชาวยกย้อมเป็นสีแดงในพริบตา รอยแผลที่บาดเจ็บจากการโรมรันต่อตีมาตลอดหลายวันพลันปริแตก เลือดสีแดงสดพุ่งกระชูดออกมา กระบี่เถี่ยหม่าปิงเหอที่เดิมขาวนวลดูจะงามตลอดทั้งเล่มก็พลันถูกย้อมไปด้วยสีแดงฉาน ฉาบย้อมด้วยพลังอันน่าประหลาดพรึบพรึงซุ่มหนึ่ง มันหมุนวนอยู่เบื้องหน้าหลี่หานอี้ หลี่หานอี้จับมันไว้แล้วแทงออกไป

ซูซางเหอฟาดหนึ่งฝ่ามือออกไป กระบี่ของหลี่หานอี้เชิงงักข้างแทบทันใด!

อีกหนึ่งฝ่ามือ หลี่หานอี้ถือกระบี่ถอยกรูดไป มือคู่นั้นสั่นเต็มไม่หยุดยั้ง!

อีกหนึ่งฝ่ามือ ร่างของหลี่หานอี้ถูกโจมตีกระเด็นออกไป กระบี่เถี่ยหม่าปิงเหอหลุดออกจากมือ กระเด็นไปพร้อมกับร่างของนาง

"ให้เป็นเช่นนั้นแล้วกัน" หลี่หานอี้ทอดถอนใจแผ่วเบา ก่อนหลับตาลง

"ตายเสียเถิด!" ซูซางเหอยกฝ่ามือขึ้นพร้อมตวาดกร้าว

"หยุด!" มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากที่ไกลออกไปสามหลี่

"หยุด!" เสียงนั้นคล้ายจะอยู่ในระยะร้อยจั้ง

"หยุด!" เมื่อเสียงครั้งที่สามดังขึ้น เห็นได้ชัดว่าอยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือ

ซูซางเหอตะลึงจัน กระบี่ไม้สีแดงเล่มหนึ่งแหวกฝ่าอากาศเข้ามา รอบกระบี่ไม้นั้นมีดอกท้อปิลิวว่อน งดงามมีอาจจำแนก ทว่าขณะเดียวกัน ก็เหี่ยมเกรียมจนน่าเกรงขามสะพรั่งกล้ว

พลั้งกระบี่นั้นอยู่เหนือหนึ่งกระบี่ร่ายรำกระบวณท่าสุดท้ายของ หลี่หานอิจนแทบจะเทียบเคียงเทวมรรคา! ได้หลั้านี้ยังมีผู้ใดออกกระบี่ เช่นนี้ได้อีก เบื้องหลังกระบี่ไม้เป็นชุดพรตสีม่วงปิลิวไสว ซูซางเหอ สบสายตากับคนผู้นั้น คนผู้นั้นมองมันด้วยสายตาสงบนิ่ง ทว่าในส่วนลึก ของสายตาเห็นได้ชัดว่ามีเกลียวคลื่นโหมซัดสาตอยู่

"ผู้насกุลใหญ่!" ซูม่อวีผู้ไม่ยี่หระต่อสิ่งใดเสมอมาโพล่งร้องลั่น

ซูซางเหอไม่ลังเลแม้แต่น้อย มันเก็บฝ่ามือกลับแล้วหลีกถอย โดยพลัน! ต่อให้จิตสังหารของมันแกร่งกล้าเพียงใดก็มีกล้าสัมผัส ความสะดวกของกระบี่นั้น

คนผู้นั้นเห็นซูซางเหอถอยไปแล้วก็ไม่คิดตามใจเมตตี เพียงเก็บ กระบี่ไม้ท้อแล้วหมุนกายกระโดดไปข้างหน้า กอดรับหลี่หานอิจที่กำลังจะ ล้มลงพื้นเอาไว้อย่างเบามือ กระบี่เฉี่ยหมาปิงเหอหล่นมาป้กลงข้างกาย ของพวกมัน ดอกท้อปิลิวว่อนรอบกายประหนึ่งหอบเอาอากาศแสนอบอุ่น ในเดือนสี่ ยามที่สรรพสิ่งล้วนงดงามที่สุดมาด้วย

ยามนี้ผ้าปิดหน้าสีเทาเลื่อนหลุดลงอีกครั้ง เผยให้เห็นดวงหน้า งามเลิศล้ำ

ทุกสิ่งราวกับถูกกำหนดไว้แล้ว ดอกท้อที่ปิลิวว่อน ผ้าปิดหน้า ที่เลื่อนหลุด การพานพบกันอีกครั้งของคนทั้งสอง

ชายหนุ่มรูปงามผู้สวมชุดนักพรตสีม่วงย่นมือไปเช็ดรอยเลือด

ตรงมุมปากของหลีนานอี สู้มเสียงอบอุ่นอ่อนโยน "เทพธิดาน้อย ข้า
คิดถึงเจ้าเหลือเกิน ข้าคิดมาโดยตลอดว่าการพบกันอีกครั้งของพวกเรา
จะเป็นเช่นไร

ข้ามาจากเขาชิงเจิง ระหว่างทางพบป่าท้อผืนหนึ่ง ข้าคิดว่
การพบกันอีกครั้งของเราคงจะมีดอกท้อ จึงได้นำกลีบดอกท้อทั้งป่า
มาด้วย

เจ้าพึงใจหรือไม่ ไม่พึงใจก็ช่วยไม่ได้

ข้าลงเขามาแล้ว และจะไม่กลับไปอีก

เทพธิดาน้อย เราไปกันเถิด"

ตัวอย่าง

บทที่ 135

เขียนกระบี่พิโรธ

หลี่หานอีทอดมองคนตรงหน้าอย่างตกตะลึง ยามนั้นยังเป็นเด็กหนุ่มที่นึ่งรอกินผลท้ออย่างตั้งอกตั้งใจอยู่ใต้ต้นท้อ บัดนี้กลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปงามไว้เคราบาง สิ่งเดียวที่ไม่เปลี่ยนคือดวงตาใสบริสุทธิ์ดุจผิวทะเลสาบคู่หนึ่งกับเสียงอันอ่อนโยนที่เคยว่า 'เทพธิดาน้อย'

"ไม่น้อยแล้ว" ใบหน้าของหลี่หานอีแดงเรื่อ พุดจวบนางก็ตะลึงงันได้พบกันอีกครั้งหลังผ่านไปสิบกว่าปี อย่างไรก็ตามก็คิดว่าประโยคแรกที่ตนพูดจะเป็นเช่นนี้ กาลก่อนอาจจะก่นด่าอย่างเดือดดาลว่า 'เหตูไฉเจ้ามาเอาป่านี่' หรืออาจจะตบหน้าสักขาดแล้วหมุนกายจากไปอย่างสง่างาม ทว่ากลับกลายเป็นประโยคที่ว่า 'ไม่น้อยแล้ว' ซึ่งเคลือบแฝงไปด้วยความเหนียมอายกะบึ้งกะบอนที่ถูกจ้งหะและมีรชชาติถึงเพียงนั้น

ใช่แล้ว วันเวลาผ่านไปสิบกว่าปี ทั้งสองล้วนมิใช่เด็กน้อยแล้ว เทพธิดาน้อยในตอนนั้นก็อายุสามสิบกว่าแล้ว

"ใช่แล้ว เป็นเทพธิดาใหญ่แล้ว งดงามยิ่งกว่าครั้งกระโน้นเสียอีก" นักพรตชุดม่วงกล่าวเสียงแผ่วเบา

หลี่หานอีเอ่ยถาม "หลายปีมานี้เหตูไฉเจ้าไม่ลงจากเขา"

นักพรตชุดม่วงทอดถอนใจ กล่าวขึ้นว่า "เพราะชีวิตนี้ของข้ามีโอกาสดังเขาเพียงครั้งเดียว"

ซูซางเหอ ลูกขึ้นมองนักพรตชุดม่วงผู้มาพร้อมกับกระบี่ไม้ท่อนนั้น ก่อนกล่าวว่าเสียงเคร่งขรึม "เจ้าอวี๋เจินเซียนกระบี่พรตหรือ"

สามผู้เฒ่าสำนักถั่งสบสายตากันด้วยความตกตะลึง เจ้าอวี๋เจินเจ้าสำนักเขาชิงเจิงผู้ถูกกล่าวถึงว่ามีความลึกกลับน่าอัศจรรย์ประหนึ่งเทพเซียนในยุทธภพ นับตั้งแต่ถือกำเนิดก็ถูกหลั่งธุจุนพาไปยังเขาชิงเจิง และไม่เคยลงเขาตลอดสามสิบกว่าปี ระหว่างนั้นอาศัยการประมือกับหลี่หานอีสองครั้งโดยไม่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ ให้หลังก็พาดฟันกระบี่บั่นแขนข้างหนึ่งของเหลยอวี่นเฮ้อ ยอดฝีมือวัยเยาว์ผู้เป็นหนึ่งในสำนักถั่ง รวมถึงยามพรรคมารรุกรานบูรพาภิมาขัดขวางอยู่ที่ตีนเขาชิงเจิงด้วยหนึ่งกระบี่เพียงลำพัง บิบบให้ทัพใหญ่ของพรรคมารต้องเลี้ยวเส้นทางอ้อมไปกว่าร้อยหลี่ สุดท้ายแม้ไม่อย่างกรายยุทธภพ แต่ก็ยังได้รับการขนานนามว่า 'เซียนกระบี่พรต' หนึ่งในเซียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้าของยุทธภพ คนเช่นนี้ลงเขามาแล้วจริงๆ ทั้งยังมุ่งหน้ามาทางทิศใต้ มายังเขาลัวเหลย!

ไม่มีผู้ใดทราบว่ายี่สิบปีผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองร่วมมือกันแล้วจะมีอานุภาพทำลายล้างปานใด อย่างไรก็ตามก็ไม่มีใครเคยเห็นสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน

ทว่าเจ้าอวี๋เจินผู้นั้นมิได้สนใจเสียงเรียกของซูซางเหอ มันเพียงทอดหลี่หานอีเอาไว้ ก้มหน้ากล่าวเสียงแผ่ว "เทพธิดาใหญ่ เจ้าประสงค์ไปที่ใด ข้าจะพาเจ้าไป"

"อย่าเรียกข้าว่าเทพธิดาอีก ข้ามีชื่อ ชื่อว่าหลี่หานอี" หลี่หานอีได้ยื่นคำว่า 'เทพธิดาใหญ่' ที่ไม่รื่นหูนั้นก็ออกจะจนใจอยู่บ้าง

"สายลมเย็นพัดมาพาหนาวเหน็บ คนเร่ร่อนแสนสะท้านไร้อาภรณ์นี้มิใช่ชื่อดีอันใด เรามาเปลี่ยนชื่อกันเถิด" เจ้าอวี๋เจินพลันเอ่ยขึ้น

หลี่หานอไม่รู้จะร้องไห้หรือหัวเราะดี แต่ก็ยังถามต่อว่า "ให้ข้าชื่อว่าอันใด"

"เถาฮวาแล้วกัน" เจ้าอวี๋เจินคลี๋ยิ้มอ่อนโยน

"เหตุใดจึงมีชื่อนี้" หลี่หานอมีนัย "หลี่เถาฮวาอย่างนั้นหรือ"

"หากเป็นผู้ฉ้อฉลย่อมเจ็บช้ำ แต่หากเป็นเจ้า กล่าวได้เลวร้ายดั่งมดที่กัด" เจ้าอวี๋เจินเอ่ยทั้งยิ้ม

หลี่หานอทอดถอนใจ ไม่เอาความต่อ "เจ้าว่าอย่างไรก็อย่างนั้นเถิด"

ทันใดนั้นก็เกิดสายลมคลั่งพัดโหม ดอกท้อที่โปรยปรายอยู่ทั่วพื้น ถูกแรงลมกระหน่ำปลิวว่อนกระจายกลางสายลม สายลมคลั่งที่มาอย่างไม่ทันตั้งตัวนี้พัดผ่านป่าเขา ส่งเสียงหวูดหวีดเสียดแทงหูปานภูตผีโหยหวน

เจ้าอวี๋เจินทอดถอนใจ เอ่ยขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ "เทพธิดาน้อย รอข้าไว้คนน่ารำคาญเหล่านี้ไปก่อน เราค่อยคุยกันต่อเถิด"

"เหตุใดเรียกว่าเทพธิดาน้อยอีกแล้วเล่า" หลี่หานอกล่าวอย่างแปลกใจ

"ราตรีนี้ขอยกโคมส่องเจ้าดู เกรงพานพบกันอีกครั้งเพียงฝันไป" เจ้าอวี๋เจินวางหลี่หานอไว้บนพื้น กล่าวด้วยรอยยิ้ม "สืบทบปีให้หลังพบกันอีกครั้ง ทุกอย่างยังคงเหมือนเก่า เทพธิดาน้อยโตขึ้นแล้วอย่างไร ในใจของข้าเจ้ายังคงเป็นเทพธิดาน้อย" พูดจบก็หมุนกาย หันมองซู่ซางเหอด้วยสายตาอำมหิตเหี้ยมเกรียม

"ระวัง คนผู้รับมือไม่ตาย" หลี่หานอกล่าวเตือนอย่างระมัดระวัง

"มีผู้ใดที่ข้ารับมือไม่ตายด้วยหรือ" เจ้าอวี๋เจินเรียกเสียงเบา "เถาฮวา"

กระบี่ไม้ทอสีแดงเคลือบตัวมาตามเสียงเรียกและร่อนลงบนมือของมันเป็นอย่างนุ่มนวล เจ้าอวี๋เจินมองซู่ซางเหอ ขุนนักพรตสีม่วงตลอดทั้งร่าง

ปลิวไสวอยู่กลางสายลมดุจเทพเซียนลงมาเยือนโลกมนุษย์ ทว่าใบหน้านั้นฉายแววโกรธเกรี้ยวอยู่เล็กน้อย "พวกเจ้าทำร้ายหาน้อยในสภาพนี้ใช่หรือไม่"

ทู่ซางเหอมองกระบี่ในมือของอีกฝ่ายและเอ่ยว่า "ได้ฟังมาว่ากระบี่คู่กายของเจ้าสำนักชิงเจิงคือกระบี่ชิงเซียวที่เป็นอันดับหกของกระบี่ชื่อดังในไต้หวัน ยามออกกระบี่มีลวดลายยันต์ปรากฏอยู่เลือนรางนับเป็นกระบี่อันดับหนึ่งแห่งมรรคาพรต ข้าเฝ้ารอมานานตลอด แต่คิดไม่ถึงว่าเจ้าสำนักงเซามาครั้งแรกจะพกพามาเพียงกระบี่ไม้ท้อเล่มหนึ่ง"

"ชาวโลกโง่เขลา รู้เพียงแต่ว่ากระบี่ชิงเซียวที่เป็นอันดับหกในไต้หวัน และเป็นกระบี่แห่งเขาชิงเจิง แข็งแกร่งกว่ากระบี่เกาฮวาเล่มนี้ของข้า แต่ผู้ใดเล่าจะรู้ว่ากระบี่ไม้ท้อเล่มนี้ของข้ามีครุฑกระบี่เสวียนหยางที่ถูกทำลายไปแล้วอยู่ แก่แกลึกล้ำ เจ้าเคยได้ยินกระบี่เสวียนหยางหรือไม่" เจ้าอวีเจินมองทู่ซางหลิพลางเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ

ทู่มู่อวีชิงเอ่ยปากก่อน "กระบี่ที่ไม่มีไม้ตรีและอบอุ่นที่สุดในไต้หวัน ยามนั้นเซียนกระบี่คุณหลุนมีกระบี่คู่กายสองเล่ม เล่มหนึ่งเถี่ยหม่าปิงเหอเยือกเย็นที่สุดในไต้หวัน เล่มหนึ่งนามว่าเสวียนหยาง อบอุ่นที่สุดในไต้หวัน"

"ใช่แล้ว เยือกเย็นและอบอุ่นที่สุดในไต้หวัน กระบี่เกาฮวาของข้ากับเถี่ยหม่าปิงเหอของเทพิตาน้อยเดิมเป็นคู่กัน" เจ้าอวีเจินแหย่แหย่ "เอาเถิด ข้าจะถามอีกครั้ง พวกเจ้าทำร้ายเทพิตาน้อยใช่หรือไม่"

"ใช่" ทู่มู่อวีกล่าวตอบอย่างชัดเจน

"ประเสริฐ เช่นนั้นก็โทษข้าไม่ได้แล้ว" เจ้าอวีเจินพยักหน้าแผ่วเบา "ข้าผู้นี้ลงมือน้อยครั้งนัก แต่หากได้ลงมือก็จะทำให้อีกฝ่ายแขนหายขาด พวกเจ้าระวังให้ดี"

ทู่มู่อวีวาดมือแผ่วเบา คมกระบี่บางสีบเจ็ดเล่มตั้งค่ายกลคมกล้า

อยู่เบื้องหน้า ตัวกระป๋มีแสงสีเงินเปล่งประกาย เผยให้เห็นความแหลมคม

เขี่ยซีเตาทอดถอนใจแล้วเดินขึ้นหน้ามาอย่างข่มขำ "สู้กับ
เซียนกระบี่หนึ่งคนก็ทำดาบหักไปหนึ่งเล่ม สู้อีกหนึ่งคน คงต้องใช้หมัด
แทนเสียแล้ว แต่มาคนมาตั้งหลายสิบปี ไม่เคยสู้จนสาแก่ใจเช่นวันนี้
มาก่อน"

สามผู้เฒ่าสำนักกังกั๊วอวูธลับออกมา ในการต่อสู้เพื่อสังหาร
หลี่หานอี่เมื่อครู่นี้ พวกมันใช้บัวพุทพิโรชไปแล้ว นั่นเป็นอาวุธสังหาร
ที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกมัน ในมือถืองันยังมีไม้ตายสุดท้ายอยู่ แต่หาก
ไม่จนมุมจริงๆ ถืองันก็ไม่ต้องการใช้มัน

ทว่าซู่ซางเหอยังคงไม่เอ่ยคำ เสียงลมภูเขาหวีดร้องปานผีสาว
โหยหวนยิ่งแหลมเสียดแทงหูมากขึ้นทุกที มันยกฝ่ามือขึ้น ใสสีดำข่มหนึ่ง
ไหลวนรอบกายของมันราวกับภูตผีมาเยือนโลก

"สร้างทำเป็นภูตผีต่อหน้าข้าหรือ" เจ้าอวี๋เจินแค้นหัวเราะอย่าง
เหยียดหยามและยกกระบี่เถาสวาขึ้น คำรามเสียงกร้าว "ไล่หัวไป!"

ทันใดนั้นพลันเกิดเสียงราชสีห์คำราม ราชสีห์มาหาที่สูงเท่า
คนสามคนปรากฏขึ้นเบื้องหลังเจ้าอวี๋เจินและร้องคำรามขึ้นฟ้า ทัวทั้ง
เขาล้วนเหลยลั่นสะท้านเพราะมัน กดข่มเสียงลมภูเขาโหยหวนอันเสียดแทงหู
ลงได้ในพริบตา

วิชาราชสีห์ให้อันดับหนึ่งของมรรคาพรต ขึ้นที่เก้า!

หลังจากราชสีห์คำราม มันก็กระโดดข้ามเจ้าอวี๋เจินพุ่งเข้าใส่
พวกซู่ซางเหอ

"เทพธิดาน้อย คนเหล่านี้ทำร้ายเจ้า ข้าจะช่วยเจ้าอัดพวกมัน
จนมารดามันจำไม่ได้เอง!" เจ้าอวี๋เจินยกกระบี่เถาสวาขึ้น พุ่งตัวตาม
ราชสีห์ตัวนั้นออกไปแทบทันใด

บทที่ 136

ผู้เดียวดายเมืองเสวียเยวี่

ณ เมืองเสวียเยวี่

ยามนี้ชื่อคงฉางเฟิงหนึ่งในเจ้าเมืองเพียงคนเดียวที่ยังคงอยู่เฝ้าเมืองเสวียเยวี่ยืนอยู่บนกำแพงเมือง ชมวดความทอมนองทิศตะวันตกเฉียงใต้

"คนหนึ่งไปแสวงหาเขาเซียนอันได้นั้นแล้ว อีกคนหนึ่งไปพบสหายเก่า เหลือแต่ผู้โดดเดี่ยวเดียวดายเช่นข้าร้งอยู่ที่นี้เพียงลำพัง กระทั่งบุตรสาวก็ยังทิ้งข้าไปหาบุรุษ" ชื่อคงฉางเฟิงทอดถอนใจพลางเงยหน้ากระดกดื่มสุรา

มันนี่ถึงตนเองในวัยเยาว์ มักจะมีทวนหนึ่งด้าม สุราหนึ่งไห ม้าหนึ่งตัวคู่กาย เดินทางพลางร่ำสุรา ครั้นเหนื่อยล้าเผลอมายก็หาต้นไม้สักต้นเอนกายพักผ่อน นอนหลับฝันหวาน เดิมทีคิดว่าวันเวลาเช่นนี้จะดำเนินต่อไปเรื่อยๆ อย่างสง่างาม แต่ไม่มีวันรุ่งขึ้น แต่ก็คล้ายไม่ได้คาดหวังวันรุ่งขึ้นอันใด จวบจนกระทั่งวันหนึ่งได้พบเด็กหนุ่มอารมณ์ขาวที่ขี่ม้าผู้นั้นยื่นมือมาหาตน

'เจ้าอยากไปดูเมืองเมืองหนึ่งหรือไม่ มันเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุด

ในไต้หวัน มีสตรีที่ดังงามที่สุด บ่อนพนันที่ใหญ่ที่สุด สุราที่เลิศรสที่สุด และผ้าที่ว่องไวที่สุด เมืองนั้นนามว่าเทียนจี'

ช้อคกงฉางเฟิงในยามนั้นมือหนึ่งกำด้ามทวน บนด้ามทวนห้อยไหสุราเอาไว้ มันฟังถ้อยคำท่อนหลังของเด็กหนุ่มไม่ชัด ได้ยินเพียงประโยคที่ว่า 'สตรีที่ดังงามที่สุด' ก็พยักหน้าไม่หยุดยั้ง 'ไป! ไป! ไป!'

"เมามายครั้งเดียวผิดพลาดทั้งชีวิตจริงๆ" ช้อคกงฉางเฟิงเงยหน้าตม่ออีกหนึ่งอึก

"มาทอดถอนใจอันใดตรงนี้เล่า" ลั่วเสียงเจี๋ยรอยยิ้มเสียงหนึ่งตั้งขึ้น ช้อคกงฉางเฟิงหันไปมอง พบเห็นสตรีผู้ดังงามสวมอาภรณ์สีขาวตลอดทั้งร่างกำลังเดินเข้ามาอย่างแฉ่มฉ่ำ อาภรณ์ขาวปลิวไสว ตัวอักษร 'เดิมพัน' ตัวใหญ่โฉบบนนั้นโดดเด่นเป็นพิเศษ

"ลั่วสยา ศิษย์ของเจ้าก็ไปแล้วกระมัง ใหม่ๆ เป็นผู้นำรันทอสุดขอบฟ้าเช่นเดียวกัน ร่วมดื่มด้วยกันสักคำ" ช้อคกงฉางเฟิงสละบดศรัระโยนไหสุราให้อินลั่วสยา

อินลั่วสยารับไหสุรามา ทว่ามีได้ตม่อ เพียงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ข้าไม่มีศิษย์นำว่าคาญผู้นั้น นับว่าอิสระเสรีกว่าเดิมหลายส่วน ไม่เหมือนกับเจ้าหรอก"

"เฮ้อ" ช้อคกงฉางเฟิงทอดถอนใจ "ตงจวินชมชอบสุรา เจ้าชมชอบการเดิมพัน หานอีในใจมีแต่นักพรตที่มึน ทุกคนล้วนมีการแสวงหา แล้วข้าแสวงหาสิ่งใดเล่า"

"เจ้าแสวงหาความงามของสตรีอย่างไร ยามนั้นทั่วทั้งยุทธภพผู้ใดไม่รู้บ้าง" อินลั่วสยาเอ่ยด้วยรอยยิ้มแฝงเลศนัย

"ใช่แล้ว ข้าฝึกฝนในสตรีงาม" ช้อคกงฉางเฟิงเงยหน้ามองท้องฟ้าสายตาพลันมีชีวิตชีวาขึ้นเล็กน้อย "เพียงแต่ว่าสตรีงามล้ำได้จากไปแล้ว ทำให้ไม่มีสิ่งชมชอบใดแล้ว"

"ยังคิดถึงมารดาของเขียนลั่วอยู่หรือ" อินลั่วสยาถือไหสุราเดินไปยัง
ข้างกายซื่อคงฉางเฟิง นางมองตามสายตาของมันพลางเผยหน้าต๋มสุรา

ซื่อคงฉางเฟิงแยมั้ม "ยามนั้นข้าได้รับสมญานามว่า 'ผ่านพุ่มผกา
นับหมื่น ไปไม่มีติดกาย'* มายังเทียนจื่ออย่างสง่างาม และตั้งใจจาก
เทียนจื่อไปอย่างสะอาดเอี่ยมมอ่ง แต่นางกลับไล่ตามข้าหนึ่งพันหลี่ มาที่ที่
ตายไปสิบหกตัว สุดท้ายใช้กระบี่ฟันข้าลงจากม้า แล้วหนีหายจากไป"

"จากนั้นเจ้าก็ไล่ตามนางหนึ่งพันหลี่กลับไปยังเทียนจื่อ เรื่องนี้ของเจ้า
ถูกเล่าในโรงน้ำชาจนรู้กันไปทั่วแล้ว" อินลั่วสยาตอบมั้ม

ซื่อคงฉางเฟิงคว้าไหสุราจากมืออินลั่วสยามาต๋มอีกหนึ่งคำ ก่อน
โพล่งถ้อยคำที่ไร้ที่มาที่ไปออกมา "ข้าแก่ชราแล้วหรือ หมู่นี้มักรู้สึกสูญเสีย
บางอย่างไป"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ก็เหมือนกับ..." ซื่อคงฉางเฟิงยกมืออีกข้างขึ้นมอง "คนที่เคยอยู่
ข้างกายเหล่านั้นล้วนจากไปที่ละคน..."

สีหน้าของอินลั่วสยาเคร่งขรึมขึ้นมาในที่สุด "ยามนี้ยังไม่มีข่าวจาก
เจ้าเมืองใหญ่อีกหรือ"

"ไม่มี ล่าสุดมีคนที่ทำเรือขุ่ยเฟิง มันทิ้งเรือใหญ่ไปยังทะเลลึกให้
แต่เรือใหญ่นั้นไม่ได้กลับมา ข้าคิดว่ามันอาจจะไปเขาไหนไว้เขียน
แสวงหาเชื้อหมักสุราตัวสุดท้ายนั้นแล้ว" ซื่อคงฉางเฟิงมุ่นคิ้ว

"บนเขาไหนไว้เขียนแห่งนั้นมีเทพเขียนอยู่จริงหรือ" อินลั่วสยาเอ่ยขึ้น
อย่างครุ่นคิด

"อาจเป็นเทพเขียนกระมัง" ซื่อคงฉางเฟิงกล่าวอย่างคลุมเครือ

"ความจริงข้าอยากถามมาตลอดว่าในใจเจ้าเมืองใหญ่ซ่อนเรื่องราว

* ผ่านพุ่มผกานับหมื่น ไปไม่มีติดกาย ใช้อุปมาถึงชายเจ้าผู้ มีเสน่ห์ และสง่างามที่มีความเกี่ยวข้องกับ
หญิงสาวหลายคน แต่สุดท้ายกลับไม่มอบความรักใดๆ ให้กับหญิงสาวคนไหน และไม่ตกลงคบหาใคร
อย่างจริงจัง

ในอดีตอันใดไว้กันแน่ ไยจึงยึดติดอยากบ่มสุราเมิงผอทั้งถึงเพียงนั้น"
อินลั่วสยาเอ๋ยถาม

"เมื่อครั้งยังเยาว์วัยศิษย์พี่ใหญ่เคยสังหารสตรีนางหนึ่ง แต่สตรีนางนั้นกลับเป็นคนที่ฉันรักที่สุด" ซื่อคงฉางเฟิงเขย่าไหสุรา พบว่าไหสุรานั้นว่างเปล่าแล้ว มันแยมยืมแล้วโยนไหมดันขวานไว้บนด้ามทวน

"เจ้าเมืองใหญ่ก็ลุ่มหลงในความรักเช่นกัน" อินลั่วสยาเอ๋ยเสียงนิบ

"แล้วเจ้าเล่า" ซื่อคงฉางเฟิงเลิกคิ้ว "ได้ยินมาว่าซ่งเยียนหุยยกตำแหน่งเจ้าเมืองให้ลูกชวงลูกศิษย์ของมันแล้ว ไม่มีภาระจากการเป็นเจ้าเมืองนั้นแล้ว ระหว่างพวกเจ้าอาจจะ..."

"อย่าล้อเล่นเลย" อินลั่วสยาไม่ได้สนใจมัน "การที่ซ่งเยียนหุยส่งต่อตำแหน่งเจ้าเมืองมิได้ง่ายดายปานนั้น ได้ฟังมาว่าเมืองชวงงรับแขกสำคัญมาคนหนึ่งด้วย สถานะของแขกผู้นั้นสูงศักดิ์มีชน้อย"

"แขกคนสำคัญอันใด ก็แค่แขกที่ถูกเมืองเสวียเยวียปฏิเสธไม่ให้เข้าเมือง จึงได้ไปหาพวกมันที่นั่น" ซื่อคงฉางเฟิงไม่เปลี่ยนสีหน้า

"แต่มีแขกคนสำคัญผู้หนึ่งเพิ่งส่งจดหมายมาว่าอยู่ระหว่างทางมาเมืองเสวียเยวียแล้ว แขกคนสำคัญผู้นี้เจ้าปฏิเสธมิได้ อย่างไรบุตรสาวของมันก็ยังอยู่กับพวกเรา อ้อ ไม่สิ ดูเหมือนจะปล่อยบุตรสาวของมันออกไปโดยไม่ได้ออกเสียแล้ว" ในถ้อยคำของอินลั่วสยาแอบแฝงเลศนัยอยู่หลายส่วน

"เยี่ยเยียวอิง?" ซื่อคงฉางเฟิงกุมขมับ "ข้างเป็นแขกคนสำคัญที่น่าปวดหัวยิ่ง"

"จริงสิ ข้าเพิ่งกลับมาจากดินแดนนอกเมือง ค้นพบว่าคนในโรงน้ำชาต่างเล่าลือกันอยู่เรื่องหนึ่ง แม้ไม่ทราบจริงเท็จ แต่ข้าคิดว่าเจ้าต้องรู้สึกหน่อย" อินลั่วสยาพลันเอ๋ยขึ้น

"ข่าวลือปากเปล่าเหล่านั้นในโรงน้ำชามีค่าพอให้ข้าฟังด้วยหรือ

ที่เดิมเขียนกระบี่คนใหม่เกิดขึ้นอีก หรือว่าปีศาจคนใดออกมาฆ่าล้างสำนัก
เพียงลำพังอีก" ซื่อคงฉางเฟิงยกไหล่

"ว่ากันว่ามีคนผู้หนึ่งลงเขาแล้ว" อินลั่วสยาแสร์กล่าวอย่างคลุมเครือ

ซื่อคงฉางเฟิงกระจ่างแจ้งทันใด ทว่าชั่วพริบตานั้นใบหน้าก็พลัน
ถอดสีและเอ็ดตะโรยกใหญ่ "เจ้าอวี๋เจินเขียนกระบี่พรต! มันลงเขาแล้ว!
มันลงเขาด้วยเหตุอันใด! มันลงเขาได้อย่างไร!"

อินลั่วสยาไม่เข้าใจว่าเหตุใดซื่อคงฉางเฟิงจึงลุกลุกกลนปານนี้
จึงเอ่ยขึ้นอย่างรุนแรง "คงกลัวว่าหลิหานีจะพบกับเพลยฮงอีกครั้งแล้วมา
ข่มขู่ตน จึงลงเขาในที่สุดกระมัง"

ทว่าซื่อคงฉางเฟิงกลับส่ายศีรษะเป็นพัลวัน "ไม่มีทาง ไม่มีทาง"

ได้ห้านั้นนอกจากเขียนชื่อหลายท่านบนเขาชิงเจิง ซื่อคงฉางเฟิง
กับไปหลี่ตงจวินเป็นคนส่วนน้อยที่ทราบสาเหตุใดเจ้าอวี๋เจินลงเขาไม่ได้
หาไม่แล้วด้วยนิสัยของมัน คงจะถือทวนไปเขาชิงเจิงออกหน้าให้
ศิษย์พี่หญิงของตนแล้ว แต่นึกไม่ถึงว่าเจ้าอวี๋เจินผู้นี้จะลงเขาเสียแล้ว

"เจ้าอวี๋เจินลงเขาแล้วไปที่ใด" ซื่อคงฉางเฟิงเอ่ยถาม

"ลือกันว่าเจ้าอวี๋เจินมุ่งหน้าไปยังทิศใต้ ระหว่างทางพันทัพหมื่นอาชา
ก็ไม่อาจขวางทาง" อินลั่วสยา กล่าวตอบ

ซื่อคงฉางเฟิงจับด้ามทวนแน่น ทอดตามองแดนไกลและเอ่ยขึ้น
อย่างเป็นกังวล "หรือว่าหานอิตกอยู่ในอันตราย"